

HEIDL GYÖRGY

A kultúra embere

Megtisztelő számomra köszöntő szavakat írni ebbe a Festschriftbe. Ha Huszár Zoltán tanár urat köszöntjük, akkor bizony alkalmas a tudományos világban németül meghonosodott elnevezéssel illetni a tiszteletére készült ünnepi írásokat tartalmazó kiadványt. Ismerjük ugyanis elkötelezettségét a német nyelv és kultúra iránt, tudunk sokszor emlegetett, kiterjedt németországi kapcsolatrendszeréről, barátairól, élményeiről – például a német sörökkel kapcsolatosan –, de azt is tudjuk, hogy ez a németes irányultság egyáltalán nem árnyékolja be a magyar nyelv, kultúra és történelem iránti odaadó szeretetét. E kettő az ő esetében természetesen együtt jár.

Nem tudom megítélni, miként érti, s érti-e egyáltalán a legtöbb honfitársunk mostanság, egy furcsán technokrata korban azt a kifejezést, hogy kultúremler, de nekem sokat jelentő szó, és ha Huszár Zolira gondolok, akkor egyből ez jut eszembe. Nem csupán kultúratudományi munkássága, nem is pusztán a kulturális és egyetemi intézményekben eltöltött évtizedek teszik őt kultúremlerré, hiszen mindez önmagában nem elegendő. Szükség van még a műveltségen, olvasottságon túl a kifinomult vitakészségre, az okos helyzetfelismerésre, a bölcs derűre, az erkölcsi tartásra, és valamiféle belső tűzre, ami akkor sem alszik ki, amikor látszólag győznek a kultúraromboló törekvések. Zolinak volt alkalma ilyen törekvésekkel találkozni, és azt hiszem, ezek inkább erősítették kultúraféltő és ápoló attitűdjét, és növelték a felelősségérzetét. Felelősségérzetét a közösségért – mert talán ez az, amit eddigi pályafutása is igazol, és amit a jelen helyzetben a leggyakrabban tapasztalok: a rábízottak felelős vezetője, ízig-vérig közösségi ember. Egyszóval, valódi kultúremler. Isten éltesen, Tanár úr, a kerek évfordulón!